

[Birthe Hansen]

efterårssamlingen vil indebære af ændringer med hensyn til hele førtidspensionsområdet. Ligger der tanker om at ophæve laveste invalidepension førend i 1984? Der er jo ingen garanti for, at den vil blive ophævet i 1984, i de svar, man får i socialministeriet i dag.

Albertsen (S):

Baggrunden for mine bemærkninger om sammensætningen af gruppen på ca. 16.000 medborgere, der får laveste invalidepension, er i høj grad personlige erfaringer. Jeg har i de sidste 4 år haft lejlighed til at tage stilling til ca. 15.000 ansøgninger om invalidepension og førtidig folkepension samt tilkendelse af motorkøretøjer efter bestemte principper i lovgivningen herom inden for det storkøbenhavnske revalideringsnævn. Jeg drøftede sagen forud for fremkomsten af forslaget sidste gang og nu igen denne gang med de mennesker, der arbejdsmæssigt har været engageret heri, og de tal, som jeg har fremført, er altså tal, som – efter drøftelser med disse eksperter og under hensyn til det statistiske materiale, man dér råder over – overført på landsplan er nogenlunde dækkende.

Jeg er ikke i tvivl om, at det er fru Birthe Hansens holdning – som det er min personlige holdning og også holdningen i de partier, vi dækker – at dette, at kvinderne deltager i erhvervslivet, forekommer naturligt og rigtigt. Men der er altså nogle mennesker, som ikke har ønsket at gå ud i erhvervslivet, men har påtaget sig andre funktioner. De er lige så højt agtede og lige så højt respekterede. Princippet i lovgivningen om invalidepension er imidlertid, at der er tale om en erstatning for tab af erhvervsindkomst, og de pågældende har altså ikke haft en erhvervsindkomst. De får altså en erstatning på anden vis, nemlig den, der ligger i laveste invalidepension. Hvis der er tale om særlig dårligt helbred, kan de få forskellige former for tillæg. Hvis man uden videre accepterer formuleringen i det foreliggende forslag, vil man komme til at bevilge midler til grupperinger i befolkningen, hvis økonomi ikke umiddelbart taler for det, når vi i øvrigt tager vores almindelige økonomiske situation i betragtning.

Der er et problem på dette område, og jeg synes, vi skal finde en løsning på det, men det må være en løsning, der både menneskeligt og økonomisk er forsvarlig. Det tror jeg

for så vidt at der vil være stemning og forståelse for, hvad enten den så skal tage sit udgangspunkt i det, der her foreligger – dog ikke helt konsekvent – eller vi skal afvente det, der måtte komme fra ministerens side. Det håber jeg der vil vindes forståelse for og tilslutning til.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg lyttede meget interesseret til det, hr. Albertsen ville forsøge at lære os her. For at vi kan få sagen helt på det rene, vil jeg bede ministeren svare på det spørgsmål, jeg stillede i mit første indlæg. Hvis vi har et samfund, hvor der er god beskæftigelse, så kan man godt forestille sig, at folk, der er tilkendt mellemste eller laveste invalidepension, har ret let ved at skaffe sig nogle deltidsjob, nogle ekstraindtægter. Men i den nuværende situation er det næsten helt umuligt for folk, der har et begrænset handicap, en svag invaliditet, at få en supplerende indtægt. Derfor bør vi nok i denne situation have en anden holdning til spørgsmålet, end vi havde i et samfund, hvor der var fuld beskæftigelse. Er det ikke rigtigt?

Birthe Hansen (SF):

Jeg vil godt sige til hr. Albertsen, at jeg har ikke den samme baggrund. Jeg har siddet i 11 år i en social forvaltning, og jeg må ærligt sige, at jeg har aldrig været ude for de hjemmegående husmødre, der stadig væk tales om. Det er muligt, problemet eksisterer, men jeg kan altså ikke se det på samme måde som hr. Albertsen.

Derimod har jeg været ude for og har også fået skrivelser og breve fra en ret stor mængde af de kvinder, jeg nævnte før, kvinder, som virkelig har haft en tilknytning til arbejdsmarkedet, men som på grund af sygdom – ikke det, man traditionelt kalder invaliditet, men dårlig ryg, dårlige arme, nedslidt krop – har været afskåret fra at vende tilbage til arbejdsmarkedet. De har opbrugt deres dagpenge, og man har så bedt dem om at påtage sig arbejde, inden de igen kunne få dagpenge. Det har de været ude af stand til, fordi de ikke har været raske, og som forholdene er, har det været umuligt for dem at skaffe sig de 5 ugers arbejde. Mange af disse kvinder bliver indstillet til invalidepension.